

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **E. – k., s. r. o., IČO X**
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. 045976/2018/KUSK/OSA/ZAV, sp. zn. 045976/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu P., odboru dopravy a životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2018, č. j. 0019208/DZD/2018/PHa, sp. zn. 0001386/DZD/2018/PHa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže neurčený řidič dne 7. 10. 2017 na pozemní komunikaci č. X

v ulici K., v obci P. ve směru na N., překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 17 km/h (po započítání odchylky 3 km/h), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ustanovením § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 9. 10. 2017 oznámení podezření ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, které naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se neznámý řidič dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tak, že dne 7. 10. 2017 v P. na pozemní komunikaci č. X směr N. v ulici K. překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h o 17 km/h. Naměřená rychlost činila po započtení odchylky radaru 67 km/h. Součástí oznámení je i záznam o měření, který zachycuje výsledky měření rychlosti a dvě fotografie ze silničního rychloměru. K uvedenému oznámení je přiložen ověřovací list č. 8012-OL-70487-16 měřidla v. č. GEMVEL0024.
5. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyně nijak nereagovala. Dne 5. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci a doručil žalobkyni příkaz, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
6. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce O. V. s. r. o. dne 15. 1. 2018 včasný odpor.
7. Dne 23. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 7. 10. 2017 nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Dne 26. 3. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně. Výzva správního orgánu I. stupně ze dne 27. 3. 2018 k doplnění blanketního odvolání zůstala ze strany žalobkyně bez odezvy.

9. Dne 9. 7. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
11. V souvislosti s projednáním posledního žalobního bodu žalobkyně navrhovala provést jako důkaz písemné vyjádření, případně svědeckou výpověď starosty obce P. k otázce, zda jsou v obci plošně fotografována motorová vozidla a jak dlouho jsou tyto fotografie uchovávány. Soud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k provedení tohoto důkazu, neboť jeho provedení by nijak nepřispělo k vypořádání uvedeného žalobního bodu. Pro posouzení zákonnosti získaného důkazu, tj. fotografie z automatizovaného technického prostředku není podstatné ověřovat, zda jsou v obci plošně pořizovány fotografie motorových vozidel a jak dlouho jsou tyto fotografie uchovávány. V podrobnostech odkazuje soud na vypořádání posledního žalobního bodu.

Posouzení žalobních bodů

12. Dříve než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že podaná žaloba obsahuje z hlediska rozsahu a právní argumentace obdobné žalobní body, jako žaloba projednaná u zdejšího soudu pod sp. 44 A 22/2018, případně pod sp. zn. 44 A 14/2018 nebo sp. zn. 44 A 46/2018 a částečně i sp. zn. 44 A 6/2018. Vzhledem k tomu, že je žalobkyně zastoupena týmž advokátem, který je s rozsudky ve výše odkazovaných věcech seznámen, bude soud odkazovat na právní argumentaci uvedenou v označených rozsudcích. Dále také soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53, ve kterém se uvedený soud zabýval částečně totožnými žalobními body, jejichž vypořádání bylo následně potvrzeno i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70. Zdejší soud se ztotožňuje s vypořádáním žalobních bodů v uvedených rozsudcích.
13. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Omezení způsobu platby určené částky

14. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že ji správní orgán omezil na způsobu úhrady určené částky, když stanovil, že smí určenou částku uhradit toliko převodem na účet, nebo poštovní poukázkou. Správní orgán tak zbavil žalobkyni možnosti splnit uloženou povinnost libovolným způsobem podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), přičemž žalobkyně měla zájem o provedení platby na pokladně správního orgánu, avšak o této možnosti nevěděla. Žalobkyně zároveň uvedla, že jí správní orgán sice autoritativně určil zaplatit částku převodem z účtu, avšak žalobkyně na účtu nemá žádné peníze.
15. Správní orgán I. stupně ve výroku, kterým žalobkyni uložil pokutu a povinnost nahradit náklady řízení uvedl, že obě povinnosti jsou splatné „[d]o 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí převodem na účet města P. vedený u bankovního ústavu K. b. a.s. sídlo pobočky P., číslo X, kód banky X, variabilní symbol X, specifický symbol X.“.

16. Z uvedené citace je tak patrné, že správní orgán uvedl pouze jednu metodu zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení. Nicméně podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. V projednávané věci stanovil správní orgán I. stupně jednu možnost úhrady pokuty, a to platbou na účet ve smyslu ustanovení § 163 odst. 3 písm. a) daňového řádu. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a osoba, již je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobkyně sama odkazovala, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohla žalobkyně uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.

*Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; úsek měření rychlosti nebyl určen
Policíí ČR*

17. V této části soud spojil k projednání žalobní body související s oprávněním obecní policie měřit rychlost vozidel a s podmínkou součinnosti obecní policie a Policie ČR při tomto měření. Žalobkyně namítá, že obecní policie neměřila rychlost vozidel v souladu s § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nezveřejnila informaci o prováděném měření. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně získané důkazy, tj. výstupy měření za nezákonné. V souvisejícím žalobním bodě pak namítá, že měření rychlosti probíhalo v úseku, který nebyl schválen Policií ČR, neboť o splnění této podmínky není ve správním spise žádný důkaz. A dále žalobkyně namítala, že i kdyby bylo prokázáno, že tento úsek stanovila Policie ČR, vznáší námitku, že tak učinila osoba neoprávněná a nedostatečně zmocněná organizačním řádem.
18. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.
19. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
20. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění informace na internetových stránkách. Soud si ověřil, že webové stránky města P. (www.X.cz, konkrétně zde: X.cz/mereni-rychlosti-v-k-ulici/d-20322) obsahovaly k 19. 1. 2016 (tedy dříve než došlo k přestupkovému jednání, za něž je žalobkyně objektivně odpovědná) informaci o měření rychlosti v ulici K.. Zároveň byl společně s informací o prováděném měření uveřejněn i účel měření, kterým je zajištění větší bezpečnosti silničního provozu v dané oblasti.
21. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií,

přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií, které vyplývají přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce v průběhu správního řízení namítal, že uvedený úsek nebyl policií určen k měření rychlosti obecní policií a toto své tvrzení by podložil konkrétními důkazy, musel by se správní orgán s uvedenými skutečnostmi, které by byly v rozporu se zákonnou povinností městské policie, vypořádat. K tomuto soud ještě poukazuje i na komentářovou literaturu, ve které se uvádí, že „[p]okud jde o stanovení míst k měření rychlosti obecní policií, které spadá do působnosti Policie České republiky, zákon neřeší, jakou formou k takovému stanovení má dojít.“ (srov. komentář JUDr. Pavel Bušta, JUDr. Jan Kněžínek, Ph.D., ASPI, právní stav k 1. 7. 2018).

22. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku, který by nebyl určen policií, nemusel správní orgán splnění této zákonné podmínky jakkoli prokazovat. Není proto vadou řízení, když správní orgán v této situaci neprováděl automaticky dokazování o tom, že obecní policie měřila rychlost vozidel v úseku určeném Policií České republiky. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku nebo správního deliktu, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS.
23. K tomuto žalobnímu bodu soud znovu odkazuje na webové stránky města P., na kterých lze dohledat podstatné informace k podmínkám měření rychlosti v ul. K.. Konkrétně v zápise místního výboru Městské části P. – P. L. ze dne 7. 2. 2015 (dostupné na: <http://www.X.cz/mistni-vybor-mestske-casti-p-l-2014-2018/os-1084>) je v odůvodnění bodu 1 nazvaného „Umístění úsekového měření rychlosti vozidel v K. ulici“ uvedeno následující: „V této lokalitě dochází k soustavnému překračování povolené rychlosti. Ulice je silně zatížena tranzitní dopravou v obou směrech. V místě dochází k obrožování chodců, včetně dětí. Dosud zde nebyla přijata žádná opatření ke zvýšení bezpečnosti. Monitorování vozidel přispěje ke zvýšení bezpečnosti a snížení hlukové zátěže. Umístění měření v této lokalitě přispěje k rychlejší návratnosti vložené investice.“ V zápise ze 6. zasedání rady města, které se konalo ve středu dne 2. 3. 2015 (opět zápis dostupný na webových stránkách města: <http://www.X.cz/informace-z-rady-mesta-v-roce-2015/ds-1603/p1=1615>) je pod bodem 2 Kontrola zápisu k usnesení č. 149/2015 uveden pokyn: „zápis z MV P. L., usn. č. 6 – žádost o umístění radaru v ul. K., podmínky pro ZM – **na základě doporučení PČR** o způsobu měření povolené rychlosti v obci ukládá RM vypsát výběrové řízení nikoliv na stacionární radar, ale na oboustranné měření úsekové rychlosti.“ Z dalších informací uveřejněných na webu města P. pak vyplývá i to, že Městská policie spolupracuje běžně s Policií České republiky (viz výroční zprávy, nebo obecné informace k činnosti Městské policie P.). Z uvedených informací tak soud nemá pochybnosti o tom, že byl úsek měření schválen Policií ČR, neboť Policie ČR k tomuto úseku vydala i doporučení o způsobu měření.
24. Dále žalobkyně namítala, že i kdyby bylo prokázáno, že byl úsek měření rychlosti schválen Policií ČR, jistě toto učinila neoprávněná osoba. Žalobkyně tento žalobní bod vyjadřuje toliko hypoteticky, bez jakéhokoli podkladu, důkazu nebo indicie o tom, že by tomu tak mohlo být. Soud připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné,

z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobkyně dle vlastního vyjádření v žalobě nebyla seznámena s žádným dokumentem a ani jinou právní skutečností, která by svědčila o tom, kdo případný souhlas s úsekovým měřením na Policii ČR vyslovil, zároveň žalobkyně nesdělila ani žádný jiný přesvědčivý zdroj informací, na základě kterého by mohla odůvodnit případné skutkové zjištění, anebo přesvědčení o skutkovém stavu, že úsek pro vykonávání měření rychlosti určila neoprávněná osoba. Uvedené vyjádření tak nelze považovat za řádně naformulovaný žalobní bod, neboť v něm nejsou řádně předešleny ani elementární základy skutkového tvrzení, které by měly podklad v objektivně prokazatelné skutečnosti. Uvedené vyjádření je jakousi hypotézou až volnou úvahou žalobkyně, avšak na základě uvedené úvahy nelze zpochybnit postup provádění měření obecní policií, neboť není podložena jedinou objektivní okolností. K argumentační strategii se zdejší soud již opakovaně vyjadřoval, opakovaně uváděl, že zástupce žalobkyně podává sice rozsáhlá, avšak argumentačně chudá podání, která spočívají v prosté negaci popisu zákonných podmínek anebo skutkových zjištění. Žalobní bod není důvodný.

Nesprávná forma zavinění

25. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost výroku, neboť správní orgán uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku z nedbalosti, ačkoli je odpovědnost provozovatele vozidla založena na objektivní odpovědnosti. Žalobkyně má za to, že se dopustila nezaviněného přestupku, a proto je konstatování zavinění, byť ve formě nedbalosti konstatováním závažnějšího přestupku, a proto je výrok nezákonný.
26. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[o]dpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se postupuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.“ Přestupek, za nějž měla být žalobkyně odpovědná, se udál dne 7. 10. 2017. V tuto dobu § 125f zákona o silničním provozu stanovoval:

- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
- (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá pokud“*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
- (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání*

přestupku prokázáno.

(5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*

- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

Již v minulosti bylo judikaturou dovozeno, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt (aktuálně již přestupek) podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích byla konstruována jako objektivní odpovědnost s přípustnými liberačními důvody a k naplnění skutkové podstaty tak nebylo vyžadováno zavinění delikventa (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21). Navíc nelze přehlížet ani skutečnost, že žalobkyně není fyzickou osobou, ale právnickou osobou a pro právnické osoby platí, že zavinění není obligatorním znakem přestupku právnické osoby (srov. § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky).

27. Nicméně je pravda, že správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl: „*vůjše uvedeným jednáním porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž v nedbalosti spáchal přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.*“ Uvedení formy zavinění není v souladu s právní konstrukcí odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek, nicméně tato diskrepance nezpůsobuje žalobkyni namítané pochybení, tedy to, že by byla uznána vinnou pro závažnější přestupek. Přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vymezuje pouze jeden skutek, nikoli kvalifikované skutkové podstaty tohoto přestupku, které by se lišily existencí nebo intenzitou zavinění. Pochybením správního orgánu I. stupně však je, že ve výroku zavinění žalobkyně vůbec konstatoval, ačkoli je zjevné, že žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku, u kterého se aplikuje objektivní odpovědnost. Žalovaný pak pochybil, když na zmíněnou diskrepanci nijak nereagoval, a pouze informaci o nedbalosti „vypustil“, aniž by v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí neměl obsahovat formu zavinění. Avšak s odkazem na výše uvedené, tedy že skutková podstata přestupku provozovatele vozidla neobsahuje kvalifikované varianty skutku, soud konstatuje, že žalobní bod není důvodný.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

28. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobkyni vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobkyně trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
29. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
30. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „*[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo

kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

31. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

32. Žalobkyně dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobkyně měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považovala žalobkyně provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.
33. Žalobní bod není důvodný. Žalobkyně v rámci správního řízení nerozporovala užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byla již v rámci výzvy ze dne 11. 10. 2017 informována o tom, že bylo překročení rychlosti změřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a to konkrétně silničním rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0024. Totožnou informaci obdržela žalobkyně i v příkazu ze dne 5. 1. 2018 a v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobkyně tak byla řádně seznámena s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
34. Ohledně námitek týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0024, správní spis dále obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70487-16. Soud tak má za prokázané, že

měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

35. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci správního řízení nezpochybnila, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladu pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Nestanovení místa přestupku

36. Žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku řidič, který řídil vozidlo žalobkyně, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci P., ulice K., silnice X“. Žalobkyně má za to, že z takto specifikovaného místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo a nemůže ani přezkoumat, zda se rychloměr nacházel na území obce a jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší dovolená rychlost. Žalobkyně dále uvedla, že nemůže argumentovat tím, že například místo, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, nebylo zastavěné a nejednalo se tak o obec. Též nemůže argumentovat, že byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h nebo dokonce 90 km/h.
37. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí identifikoval místo spáchání přestupku, tak, že k němu došlo „v obci P., ulice K., silnice X, směr N.“. Nicméně soud v první řadě odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, ve kterém konstatoval, že „(...) nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. (...) V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“
38. Podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., zákona o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), „obci přísluší rozhodovat o názvech částí obce, ulic a jiných veřejných prostranstvích.“ Podle ustanovení § 84 odst. 2 písm. s) zákona o obcích je „zastupitelstvu obce vyhrazeno rozhodovat o zřízení a názvech částí obce, o názvech ulic a dalších veřejných prostranstvích.“ Podle ustanovení § 2 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 326/2000 Sb.,¹ platí, že „tabulky s názvem ulice nebo ostatních veřejných prostranstvích v obci se umístí tak, aby byly viditelné. Tabulky s názvem ulice v obci se umístí vždy na začátku a na konci každé ulice a před a za křižovatkou s jinou ulicí.“ Z uvedené citace je patrné, že názvy ulic jsou platné pro území obce, nikoli pro území za hranicí obce. Pakliže tak správní orgány uvedly, že k přestupkovému jednání došlo v obci P., v ulici K., byl přestupek spáchán přímo v obci.
39. Pro věrohodné zobrazení délky ulice je možné využít podle hlavy IV zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o základních registrech“), registr územní identifikace, který je podle § 30 téhož zákona veřejným

¹Z důvodu přehlednosti textu uvádí soud úplný název předpisu zde: vyhláška č. 326/2000 Sb., o způsobu označování ulic a ostatních veřejných prostranstvích názvy, o způsobu použití a umístění čísel k označování budov, o náležitostech ohlášení o přecíslování budov a o postupu a oznamování přidělování čísel a dokladech potřebných k přidělení čísel

seznamem, jehož správcem je Český úřad zeměměřičský a katastrální. Tento registr územní identifikace je pak veřejně přístupný na adrese www.szr.cz. Po otevření záložky nazvané „Registr územní identifikace, adres a nemovitostí“, je možné ve vyhledávacím řádku zadat název požadované ulice. Soud proto v tomto veřejně přístupném registru, na nějž odkazuje, ověřil, že ulice K. nepřekračuje hranice obce a dále soud v panelu vrstvy zadal možnost zobrazit stavební objekty, čímž ověřil, že neprochází ani nezastaveným územím, neboť po celé její délce se barevně (ružově) zobrazily stavební objekty [nikoli pouze stavební parcely, srov. § 29 odst. 1 písm. c) zákona o základních registrech, podle kterého se stavebním objektem rozumí dokončená budova zapisovaná do katastru nemovitostí, která je samostatnou věcí, nebo budova, která je součástí pozemku nebo součástí práva stavby a údaje o ní se do katastru nemovitostí zapisují k pozemku nebo k právu stavby, nebo jiná dokončená stavba, která se do katastru nemovitostí nezapisuje, ale bylo jí přiděleno číslo popisné nebo evidenční].

40. Výše uvedeným ověřením soud vyloučil jakékoli pochybnosti o tom, že by uvedená ulice vedla mimo obec (navíc je nutné zdůraznit, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí explicitně uvedl, že byl přestupek spáchán v obci), případně že by se jednalo o nezastavenou oblast.
41. Soud odkazuje také na ustanovení § 18 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, podle kterých platí, že „[v] obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1. Pro účely tohoto zákona je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.“ Žalobkyně nikterak neprokázala, že by vozidlo vjelo do dané obce takovou ulicí, která nebyla označena příslušnou dopravní značkou, řidič vozidla byl tudíž povinen řídit se rychlostním limitem 50 km/h., který obecně na základě ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, platí. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ke spáchání přestupkového jednání došlo „v obci P.“, a že „překročil nejvyšší dovolenou rychlost na pozemní komunikaci v obci (50 km/hod)“. Nešlo tak ani o část silnice mimo obec a též nešlo o část obce, kde by byla povolena jiná rychlost než 50 km/hod. Žalobkyně nepředložila jediný důkaz, kterým by tyto skutečnosti uvedené v prvostupňovém rozhodnutí úspěšně zpochybnila.
42. Dále soud uvádí, že správní orgány neprovádějí ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona. Pakliže zákon stanoví, že je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, není povinen do spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek a o zastavěnosti území, ale naopak žalobkyně je povinna předložit takové důkazy, kterými chce prokázat tvrzení, že se řidič vozidla pohyboval v území neoznačeném těmito značkami, či v území nezastavěném. Žalobkyně však nic z tvrzeného nedoložila. Vzhledem k tomu, že úsekové měření probíhalo v obci a obec musí být ze zákona označena příslušnými dopravními značkami a každý řidič je povinen jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a žalobkyně nedoložila, že by v daném místě byly stanoveny jiné než ze zákona vyplývající okolnosti, není žalobní bod důvodný
43. V závěru pak ještě soud uvádí, že v nyní projednávané věci šlo o úsek pozemní komunikace dlouhý asi 500 m, který nevede přes dopravně komplikované území obce. Naopak, svým umístěním je fakticky odtržen od hlavního centra města P. a nachází se v Městské části P. – P. L., která je dopravní situací podobná spíše malé obci. V této části obce se nacházejí toliko

tři pojmenované ulice: P., K. O. a právě K.. Soud považuje vymezení místa přestupku za zcela dostatečné a neshledal objektivní důvody, které by určitost popisu místa spáchání přestupku jakkoli rozporovaly. Dále soud ještě uvádí, že není důvodná argumentace žalobkyně prostřednictvím odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, který se týkal typově zcela jiného přestupkového jednání (neoprávněného stání motorového vozidla) a není tak aplikovatelný na nyní projednávanou věc. Žalobní bod není důvodný.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

44. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyně zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobkyně namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena.
45. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné do výroku rozhodnutí uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu přestupku, který byl žalobci kladen za vinu.
46. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl pouze porušení ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a pro perfektnost výroku by bylo nutné do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) téhož zákona, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Správní orgán I. stupně až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že šlo o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Avšak s odkazem na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že interpretací rozhodnutí byla tato vada výroku rozhodnutí odstraněna a nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní bod tak není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

47. Žalobkyně uplatnila totožný žalobní bod, jako v případě projednávaném u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 14/2018. Soud proto odkazuje na vypořádání tohoto žalobního bodu v odstavcích 82 až 99 rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 14/2018 – 36, ve kterém dospěl k závěru, který je zcela aplikovatelný i na nyní projednávanou žalobu, že obecní policie neměla povinnost označit úseky měření rychlosti dopravní značkou, a dále soud dospěl k závěru, že záznamy pořizované kamerami byly pořizovány v souladu se zákonem (informace o prováděném měření byla v nyní projednávané věci řádně uveřejněna na webových stránkách města P.) a jejich užití sledovalo legitimní cíl, tedy dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Ostatně tento záměr byl uveden nejen na webových stránkách města, ale též byl projednán a zmíněn v zápise místního výboru Městské části P. – P. L., a následně toto akceptovala i rada města P., která souhlasila se zřízením automatizovaného technického prostředku pro měření rychlosti. Žalobní bod

není důvodný.

Nedostatečné zadokumentování místa deliktu

48. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že fotodokumentace přestupku pochází právě z ulice K., silnice X, směr N., když nelze na snímcích kromě zachyceného vozidla vidět nic jiného. Žalobkyně má za to, že údaje uvedené na fotodokumentaci mohly být doplněny až později a nesvědčí jim tak ověření udělené použitému rychloměru. Podle názoru žalobkyně jde o údaje povahy úředního záznamu, který tak nemůže sloužit jako důkaz.
49. Přílohou oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 9. 10. 2017 je též protokol o měření průměrné rychlosti. Tento protokol obsahuje dvě fotografie, na nichž jsou uvedeny údaje: „čas:07.10.2017 17:19:35.136 PD KN, P., K., Silnice X směr N., vjezd, pruh č. 1. úseková rychlost: 70 km/h, max. pov. rychlost: 50 km/h, měřicí úsek: 184,1 m, časový interval: 00:00:09:436“. Druhá fotografie pak obsahuje totožné informace, zaměněna je pouze informace vjezd za „odjezd“ a čas odjezdu. První fotografie tak zachycuje vjezd vozidla do měřeného úseku, druhá fotografie pak zachycuje výjezd vozidla z měřeného úseku. Obě fotografie obsahují informaci o zjištěné úsekové rychlosti, tj. o průměrné rychlosti, kterou se vozidlo v měřeném úseku pohybovalo. Obě fotografie také obsahují totožnou informaci o tom, jakým zařízením byly pořízeny tj. zařízením GEMVEL0024 ver:1.0.
50. Soud nemá pochybnosti o tom, že jsou informace uvedené na fotografii generovány přímo automatizovaným technickým prostředkem, neboť se jedná o princip, na jakém toto zařízení funguje. Pokud by totiž nebyly součástí fotografie vygenerovány potřebné informace o provedeném měření, jen těžko by mohl správní orgán vůbec zjistit, jakou rychlostí dané vozidlo jelo. Přičemž podmínkou provozu takového automatizovaného technického prostředku je, aby generoval výstupy, které jsou přímo použitelné pro správní řízení. V této souvislosti odkazuje soud na smlouvu o dílo ze dne 10. 9. 2015, č. 365/2015, která je veřejně přístupná na webových stránkách Městské části P. – P. L. zde: <http://X.cz/meric-rychlosti-vozidel-v-k-ulici/>. V příloze č. 2 je explicitně uvedeno, že „Informační systém musí být minimálně schopen: Generovat tištěné výstupy nutné k co nejrychlejšímu a nejefektivnějšímu průběhu správního řízení podle typu přestupku a v rozsahu stanoveného příslušnými správními předpisy zejména zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění“. Na poslední straně příloh citované smlouvy jsou pak i náležitosti přílohy generovaného dokladu o měření rychlosti: „Přílohou dokladu o měření musí být obrazový záznam pořízený digitální kamerou, která je součástí zařízení. Obrazový záznam musí dokumentovat zejména Dopravní situaci/vozidla v prostoru, dodatková fotografie z místa instalace, rychlost vozidla, datum a čas, číslo záznamu, jízdní pruh, detail RZ vozidla, detail řidiče vozidla“. Z uvedeného tak nevyplývá, že by údaje o zjištěné rychlosti byly manuálně doplňovány konkrétním úředníkem na předmětnou fotografii vozidla. Naopak z uvedeného vyplývá, že informace uvedené na fotografii jsou generovány zcela automaticky, a to v souladu s tím, jak je předmětný silniční rychloměr změřil. Žalobní bod není důvodný.

Nezákonnost měření rychlosti vozidel

51. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že ke zjištění protiprávního jednání připisovaného žalobkyni byla užita metoda, kterou nezná platný právní řád. Žalobkyně odkázala na ustanovení § 79a zákona o silničním provozu a uvedla, že neupravuje tzv. úsekové měření rychlosti. Podle žalobkyně byl porušen čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních

práv a svobod. Žalobkyně dále namítá, že neexistuje zákon, který by umožňoval úsekové měření rychlosti, a proto není použitelný důkaz, který byl zaznamenán prostřednictvím úsekového měření rychlosti. Dále žalobkyně vyjádřila názor, že není správné, pokud probíhá úsekové měření ve větším rozsahu, ale že by mělo probíhat v délce nepřekračující 20 metrů, neboť z hlediska teorie správního trestání je žalobkyně postihována za skutek, aniž by bylo zjištěno, kdy a kde byla konkrétně nejvyšší dovolená rychlost řidičem překročena. Žalobkyně je tak potrestána za překročení tempa jízdy a nikoli za individualizované provinění, a to za překročení povolené rychlosti na konkrétním místě a v konkrétním čase. Žalobkyně má také za to, že se lze postihnu za překročení maximální dovolené rychlosti vyhnout, za předpokladu, že probíhá úsekové měření, neboť v případě, že řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost, postačí, aby zbytek úseku projel malou rychlostí, čímž bude celkový průměr rychlosti nižší, než je hranice nedovolené rychlosti.

52. Vzhledem k tomu, že se podobnými námitkami zabýval Ústavní soud v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, bude zdejší soud odkazovat na závěry, které Ústavní soud vyslovil. Jak ve věci nyní projednávané, tak ve věci projednávané Ústavním soudem, brojil žalobce proti nedostatečnému oprávnění policie měřit rychlost vozidel, resp. proti tomu, že zákonodárce neurčil meze tohoto oprávnění a nespecifikoval do zákona konkrétní technickou formu měření rychlosti. Ústavní soud k tomu konstatoval: *„Právní norma má být dostatečně konkrétní, aby popsala právní vztah nezaměnitelně, ale současně dostatečně abstraktní, aby postihla co nejširší okruh možných jednotlivostí právního vztahu. Nelze proto očekávat, že právní předpis upravující tu kterou materii bude vysvětlovat všechny pojmy v ní použité a obsahovat výčet všech možných okolností, které v daném právním vztahu mohou nastat. Od předpisu upravujícím provoz na silnicích, nebo definujícím jednání porušující či ohrožující zájem společnosti tedy nebude možno očekávat definici pojmu pozemní komunikace, Policie a další. Tyto, a mnohé další, pojmy vztahující se k příslušným právním vztahům, jsou upraveny jak v rámci celého právního řádu, tak i v rámci neprávních norem zejména technického charakteru, upravujících například stavebně technické vybavení pozemní komunikace. Pokud tedy stěžovatel založil tvrzení o protiprávnosti postupu správních orgánů a správních soudů na absenci způsobu měření rychlosti v zákoně o silničním provozu, Ústavní soud s takovým tvrzením souhlasit nemůže. Napadené ustanovení zákona opravňuje Policii, resp. obecní policii k měření rychlosti pro účely zvýšení bezpečnosti provozu na silnicích.“* A dále Ústavní soud zhodnotil: *„Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatele, že pokud není technické provedení zákonného zmocnění deklarováno v právní normě, zakládá tato skutečnost automaticky protiprávnost aplikace zákonného oprávnění státního orgánu. Specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů“*
53. Na základě uvedené citace tak zdejší soud konstatuje, že není v rozporu s čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, pokud Policie České republiky, resp. obecní policie provádí úsekové měření rychlosti vozidel, aniž by zákon explicitně stanovoval, že je policie oprávněna provádět měření rychlosti prostřednictvím úsekového měření rychlosti.
54. V souvislosti s vlastní metodou měření rychlosti totiž podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že *„[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici*

pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku, což ostatně soud popsal a vysvětlil již výše v rozsudku.

55. Pakliže žalobkyně naznačuje, že je možné se vyhnout postihnu za překročení maximální dovolené rychlosti v případě, že je rychlost zjišťována na základě úsekového měření rychlosti tím, že řidič nejprve překročí nejvyšší dovolenou rychlost a následně výrazně zpomalí, aby jeho průměrná rychlost odpovídala stanovenému limitu, musí soud namítnout, že se uvedený způsob jízdy vymyká racionálnímu užití motorového vozidla, které je většinou řidičů používáno k tomu, aby se přemístili z bodu A do bodu B, nikoli k tomu, aby propočítávali průměrnou rychlost v konkrétním úseku a kolísavou jízdou se snažili dosáhnout vyhovujícího průměru. Při respektování pravidel silničního provozu nemá řidič potíže s tím, že by musel těsně před koncem měřeného úseku výrazně zpomalit, aby napravil předchozí překročení. Lze předpokládat, že většina řidičů respektuje pravidla silničního provozu, tj. i stanovený limit nejvyšší dovolené rychlosti. Zároveň je možné připustit, že v průběhu jízdy v měřeném úseku rychlost vozidla mírně kolísá (zvláště, není-li vozidlo vybaveno tempomatem). Je tedy možné, že v úseku, ve kterém je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jede vozidlo okamžik i například rychlostí 53 km/h a následně jede zase pod limitem 50 km/h, čímž bude průměrná rychlost v souladu se stanovenou nejvyšší dovolenou rychlostí. Zároveň ale nelze předpokládat, že by řidič zcela iracionálně a nepředvídatelně měnil rychlost a ohrožoval tím plynulost a bezpečnost silničního provozu. Pokud ale řidič v daném úseku jede část úseku rychlostí 70 km/h a následně výrazně zpomalí, aby dosáhl požadovaného průměru, jistě není jeho styl jízdy v souladu s plynulostí a bezpečností silničního provozu, nicméně je pravda může dosáhnout beztretnosti, protože průměrná rychlost bude vyhovovat stanovenému limitu. Jistá nedokonalost tohoto systému měření rychlosti, tj. že je možné rychlou reakcí na překročení rychlosti dosáhnout beztretnosti, není vadou užití metody měření rychlosti obecně, neboť této beztretnosti lze dosáhnout pouze specifickým a ne zcela běžným způsobem jízdy.
56. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že je nesprávný postup, pokud je úsekové měření prováděno v delším úseku, tj. pravděpodobně v úseku delším než 20 metrů, jak uváděla žalobkyně. Je žádoucí, aby řidiči dodržovali pravidla silničního provozu po celou dobu jízdy v motorovém vozidle, a řidiči, kteří tak činí, nejsou nijak omezeni na výkonu svého řidičského oprávnění ani v případě měření rychlosti v úseku dlouhém například i 184 metrů. Není důvod pro to, aby bylo zákonem stanoveno a omezeno, jak dlouhý resp. krátký má být měřený úsek. Jistě by bylo výhodné pro osobu, která pravidelně porušuje pravidla silničního provozu, kdyby bylo stanoveno, že může úsekové měření probíhat pouze v úseku dlouhém do 20 metrů, neboť v takto krátkém úseku by byla schopna se lépe ovládnout a rychlost jízdy přizpůsobit. Nicméně následně by mohla zbývající částí obce projet rychlostí výrazně vyšší, aniž by jí hrozil bezprostřední postih, pokud by neprobíhalo měření rychlosti jinou metodou i v dalších úsecích. Soud tedy uzavírá, že nespátňuje žádný legislativní nedostatek v tom, že právní předpisy neupravují maximální délku úsekového měření rychlosti. Žalobní bod není důvodný.

Porušení práva na soukromí žalobkyně

57. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítá, že došlo ke zjištění přestupku nezákonným způsobem a za porušení ústavně zaručeného práva na soukromí žalobkyně, resp. osoby,

kteřá řídila motorové vozidlo, a dále většího počtu blíže žalobkyni neznámých osob, a ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů. Žalobkyně namítala, že jsou obrazové záznamy sbírány mimo dovolený účel, a to zadokumentováním přestupku, neboť dochází k plošnému fotografování všech vozidel, která do měřeného úseku vjedou, aniž by se dalo předpokládat, že bude daným vozidlem překročena nejvyšší dovolená rychlost. Žalobkyně považuje praxi plošného fotografování vozidel za protiprávní.

58. Před věcným vypořádáním tohoto žalobního bodu soud nejprve upozorňuje na skutečnost, že žalobu proti správnímu rozhodnutí může v první řadě podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu, přičemž tvrzené zkrácení na právech, resp. zásah do právní sféry, se musí pojit se žalobkyní a nikoliv s jinou osobou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 5 Afs 37/2011 – 77, sb. NSS č. 2454/2012). Žalobou se nelze domáhat poskytnutí soudní ochrany jiné osobě (např. jinému účastníkovi řízení před správním orgánem, tj. *actio popularis*). Pro vypořádání tohoto žalobního bodu je tak relevantní pouze námitka týkající se případné nezákonnosti použitého důkazu a nikoli i tvrzení o hypotetickém zásahu do osobnostních práv třetích osob, tj. řidičů, kteří byli zaznamenáni prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. Nadto soud ještě konstatuje, že v souvislosti s pořizováním záznamů automatizovaným technickým prostředkem nemohlo dojít k zásahu do osobnostních práv žalobkyně, která je právnickou osobou a provozovatelkou předmětného motorového vozidla, neboť z povahy její formy, tj. právem uměle konstruovaného útvaru, nemohla být řidičkou, kterou by automatizovaný technický prostředek vyfotografoval. Proto není jakkoli relevantní provádět dokazování vyjádřením nebo svědeckou výpovědí starosty P., který měl uvést, zda dochází prostřednictvím automatizovaného technického prostředku k plošnému fotografování vozidel, a dále měl sdělit, po jakou dobu jsou tyto fotografie uchovávány.
59. Jelikož žalobkyně nerozporovala použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musí nyní až soud vypořádat námitku o nezákonném použití těchto fotografií. Soud zároveň upozorňuje na to, že se s podobným žalobním bodem, který zástupce žalobkyně opakovaně uplatňuje, již vypořádal a v nyní projednávané věci nemá důvod odchytil se od dříve přijatého názoru.
60. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky: jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24, Sb. NSS č. 2938/2014, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty případu za splněnou.
61. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.

62. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
63. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění informace na internetových stránkách. Soud již výše odkazoval na webové stránky města P. (www.X.cz), na kterých byla uveřejněna informace o prováděném měření v ulici K.. Je proto možné konstatovat, že byly splněny podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť byly uveřejněny vhodným způsobem informace o provádění stacionárního měření v ulici K. v P..
64. Na základě výše uvedených podmínek pro měření rychlosti obecní policií prostřednictvím automatizovaného technického prostředku soud uzavírá, že proběhlo v souladu se zákonem. Nadto byly pořízené fotografie užity i v souladu s jejich účelem, tj. v souladu s účelem dokumentace přestupkového jednání. Pro upřesnění soud ještě znovu odkazuje na smlouvu o dílo, která specifikuje jednotlivé technické parametry automatizovaného technického prostředku a závazky z provozu automatizovaného technického prostředku. V příloze č. 2 smlouvy je uvedeno, že „[i]nformační systém musí být minimálně schopen: ochránit veškerá data před přístupem nepovolaných osob.“ a dále, že „při provozu aplikace (informačního systému) i v rámci její údržby musí s daty být nakládáno v souladu se zákonem č. 101/2000[Sb.], o ochraně osobních údajů, v platném znění.“. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

65. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobkyně se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí, jenž podle zástupce žalobce není samostatnou žalobní námitkou, ale upozorněním určeném Nejvyššímu správnímu soudu, konstatuje (shodně jako v jiných až dosud projednávaných věcech), že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena

v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

66. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
67. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně